

Durmuş Hocaoğlu

“Maalesef” Doğru: III

Yeniçağ, “Analiz”., 10 Eylül 2007, Pazartesi., s.08
“Analiz” Sıra No: 566; 2007-081; Eylül-03

YENİÇAĞ

Bâzı “aydın”(?)larımızda – ki bu eşhas Peyami Safa’nın tâbiri ile “müsecjel” olarak da anılmaya müstehaktırlar – birtakım “mâlûm” esbâba binâen, “Türk”ün değil ki varlığına, ismine karşı bile şiddetli ve gayri kabili tedâvi bir allerji vardır; tıpkı Nâzım’ın “*düşmânıyım ‘asâlet’in kelimelerde bile*” deyişi gibi. “Türk” mü dediniz; atınız gitsin efendim, curuf; handiyse, “*Bir Türk milleti asla mevcut değildir...*” diyen Sorel’in[1] dediğini diyecekler de henüz o kadarına cesâretleri yok, ama yine de dedikleri pek ondan aşağı kalır gibi değil hani: Türk ya vahşî ve medeniyetsizdir – çünkü kendisine âit olan hiçbirşeyi yoktur, hepsi ordan burdan çalma çırpmadır -, ya da kavimlerin, halkların katilidir – birbuçuk milyon bîgünah Ermeni’yi kesmek, en az onlar kadar mâsûm birmilyondan ziyâde Rum’u mübâdele ile ihrac etmek – ve meselâ İstanbul’u Rumsuzlaştırarak kaba Türk köylüleriyle doldurmak - ve en son da otuzbin Kürdü katletmek gibi. Ama aslında Türk dediğin de kim ki: Anadolu’ya gelen bir avuç Asyalı fâtilh – veya *yağmacı* - ile, onların kendisine dönüştürdüğü eski Anadolu halklarının bir karması.[2] Bunun içindir ki Türk biraz Frigyalıdır, biraz Hattili, biraz İyonyalı, biraz Kürd, biraz Rum v.s., artarsa biraz da sâhici Türk – ne kadar sâhici ise tabii. Ancak, sıra, meselâ Kürtlerin hiç o kadar “sâf Kürd” olmayıp hiç olmazsa bir kısmının Türk soylu olduğuna gelince kıyâmet kopuyor: Irkçılık!

Ne utanmazlık!

Bunu söyleyen beğzâdeler ya ırkçılık nedir bilmiyorlar, ya da maksat başka. Aslında ırkçılık bu; çünkü bu düşüncenin arkasında Kürd’ün katışıksız olmayabileceği fikrini hakaret olmak görmek seziliyor.

İmdi; evvelce de söyledim ve misâl olarak da Türkleşmiş olanları değil de Türk’ten gayrisine dönüşmüş Türkleri bahse konu ettim. Evet, milletler böyle böyle teşekkül eder: “*Nesepler birbirine karışır*”[3]; bâzen bir soy, bir başka soyun içinde erir ve zamanla “fi’l-asl” değil de “zenîm” iken “fi’l-asl”, yâni o milletin bir parçası olur; bâzen birkaç soy birleşir ve bir millet vücûda getirir, sonra bâzen bu millet de dağılır gider ve ya bir başka milletin içinde erir veya bir başkasıyla birleşerek yeni bir millete vücut verir v.s. Mükerreren: Millet başka şeydir, ırk başka şey; millet tarihî ve kültürel, ırk ise genetik, ve bir millette saflık aramak da ırkçılığın aslıdır zâten; çünkü, O, hemoglobine indirgenemez. ‘Nisbeten’ daha sâf olanlar, diğer kavimlerle nisbeten daha az temas edenlerdir ve bunlar Gustave Le Bon’un “tabii” ve “sun’î” olmak üzere ikiye taksim ettiği milletlerden *tabii millet* sınıfına girenler olup, O’nun ifâdesiyle, “*günümüzde sadece vahşiler arasında bulunabilir*”[4]. Tıpkı, kendisinden beş asır evvel Haldûn’un dediği gibi: “*Sarih neseplere, sadece çöllerdeki vahşi Araplarda ve onların hükümündeki toplumlarda bulunur.*”[5]

Bu işler böyle oluyor; ister maalesef diyelim ister maalmemnûniye. Kürtlerin yüzde otuzu Türk asıllı olursa ne olur, Türklerin yüzde otuzu Kürd asıllı olursa ne olur? Oluyor da nitekim, böyle şeyler, dahasını da söyleyeyim, hem de günümüzde: Bilhassa büyük şehirlere yerleşen Kürtlerin ciddî bir bölümü, üstelik, Kürt etnik ayrılıkçılığının iyice alevlendiği günümüzde bile, Türkleşiyor; nitekim, bir araştırma raporuna göre,

“Kürtler(in), sayıları üç milyon civarında olan, ancak kimilerince ayrı bir halk kabul edilen Zazalar da Kürt nüfusuna dahil edildiğinde 12 milyon 600 bin. Ancak bu sayının 2.5 milyon civarındaki kısmının ciddi derece Türkleşme sürecinde olduğu, bazı yerlerde Kürtlüğü’nü dahi kabul etmediği belirtiliyor”.**[6]**

Bakınız hele; maalesef ki ne maalesef, hâlbuki kırk yıl sonra Türkiye’de Kürd sayısı Türk sayısını geçecekti, oldu mu yâni!...

[1] Albert Sorel., *Avrupa ve Fransız İhtilâli.*, C: I/II., Çev.: N. S. Örik., MEB Yay., İstanbul 1949., s.353;

[2] Bkz., msl: Bozkurt Güvenç., *Türk Kimliği, Kültür Tarihinin Kaynakları.*, 5. Baskı., Remzi Kitabevi, İst., Kasım 1997;

[3] İbn Haldun., *Mukaddime.*, II.X;

[4] Gustave Le Bon., *Ulusların Yücelişinin Psikolojik Yasaları (Lois Psychologiques de L’Évolution des Peuples, 1895).*, Çev.: M. Demirezer., Ufuk Yay., İst., Ekim 1998, s.27;

[5] İbn Haldun., *Mukaddime.*, II.IX;

[6] Ali Kemal Erdem., “Türkiye’de Hangi Alt Kimlikten Ne Kadar İnsan Var?“, *Haftalık.*, Sayı: 142., 23-29 Aralık 2005, s.20

